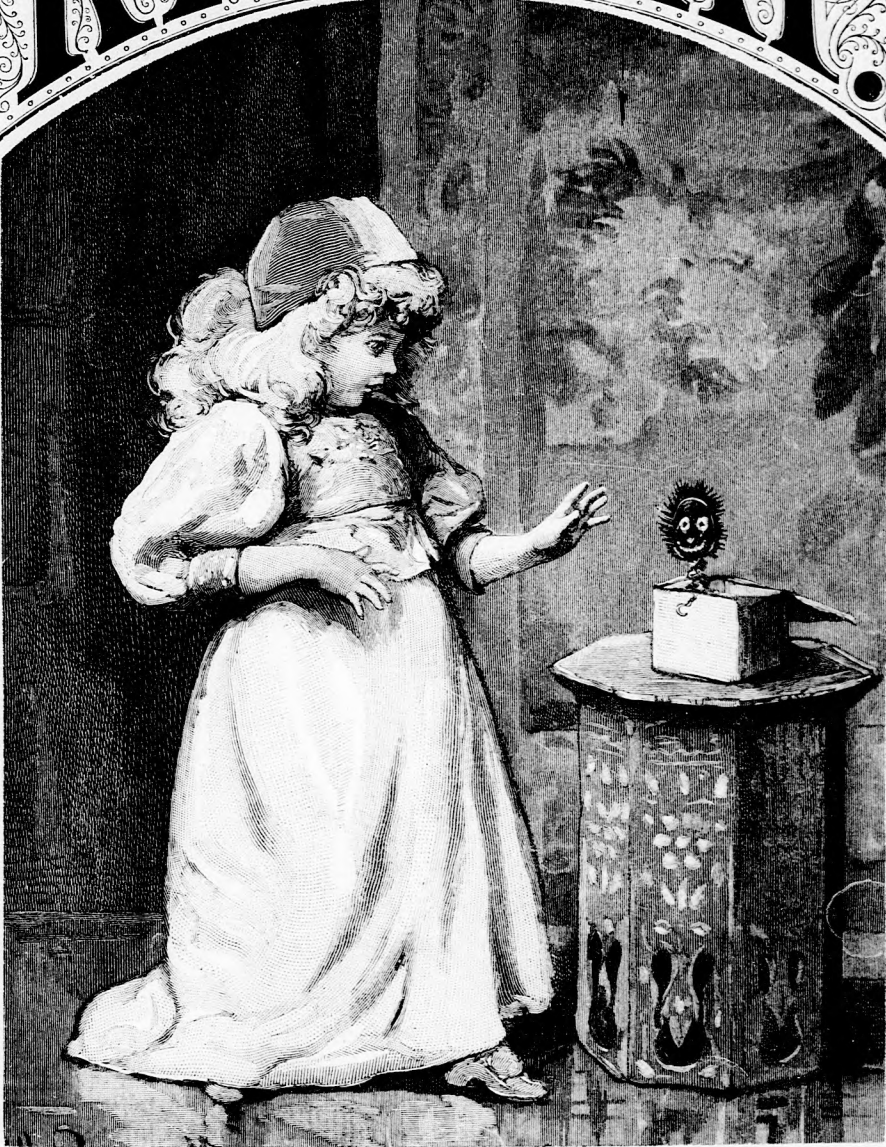

KIS KAP

MAGDUSKA. (Lásd a 71. lapon.)

XLIV. kötet, 5. szám.

Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap, 16 oldalon.

1893. január 29-én.

FÖRGETEG KISASSZONY.

— Három jelenet. —

Személyek: *A mama.* — *Leonka.* — *Andor.* — *Jenő.*

Színhely: Csinosan butorozott szoba.

Első jelenet.

Leonka egyedül.

JÓL megy, nagyon jól megy. Amit elhatároztam, a mellett meg is maradok; már is tapasztalom, hogy így sokkal kellemesebb. Nem fogok többé indulatoskodni. Nem én, soha többet; Igazán sok bajt és kellemetlenséget okoztam vele magamnak is, másoknak is. A jó mamácska pedig, láttam én azt, sokszor egészen elszomorodott miattam... No, nem lesz rá többé oka. Tegnap történt utoljára... Hogy elrontottam vele egész délutánunkat! Birike és Aranka neheztelve mentek haza, itt hagyták szégyenszemre az ozsonnát is... a fiuk gunyoltak, és méltán... igazán rám illett tegnap a csufnév, amivel rég boszantanak, hogy »Förgeteg kisasszony!« Majd belátják most már, hogy nem illik rám többé. Elhatároztam, erősen, keményen elhatároztam, hogy nem fogok többé indulatoskodni. Azt mondják, csak a kezdet nehéz. Én pedig a kezdeten már szerencsésen túl estem. Ma reggel óta nem haragudtam. Pedig Lidi ugyancsak ügyetlenkedett, mikor fészült... a kis Lottika pedig folytonosan ott lármázott és lábaltankodott, mikor a zongora-gyakorlatot végeztem... Mégszem pattantam föl... egészen szépen elintéztem mindent. Nem is olyan nehéz az... csak akarni kell. Ha az ember erősen eltökélt valamit, akkor köny-

nyen megtartja. Most már nem vagyok többé Förgeteg kisasszony. Mamácska örülni fog, tudom... Andor és Jenő pedig majd fognak bámulni. Éppen jönnek az iskolából... (Elégedett, de szelid, nyájas képpel néz az ajtó felé.)

Második jelenet.

Leonka, Andor és Jenő.

Andor (könyvekkel a hóna alatt belép). Bocsánat, hogy zavarunk, Förgeteg kisasszony! Csak a könyveinket rakjuk le.

Jenő (szintén könyvekkel lépve be). Reméljük, nincs kifogásod...

Leonka (szeliden). Ugyan mit czeremniáztok? Hisz' ez közös dolgozó szobánk, van itt hely mindnyájunknak.

Andor. Ejnye bizony, milyen kedves és szelid lett ami Förgeteg kisasszonyunk. Mintha kicserélték volna!

Leonka. Az talán csakugyan meg is történt.

Jenő. Ugyan ne mondd! És ki csinálta ezt a csodát?

Leonka. Én magam.

Andor. Igazán? És miért? Hogyan?

Leonka. Ugy és azért, mert alaposan meg gondoltam a dolgaimat.

Jenő (nevetve). No, ez nem sokszor esik meg rajtad.

Leonka (izgatottan felugrani és felelni készül, de leküzdi magát). Meglehet, hogy eddig ritkán esett meg; de most az egyszer csakugyan megesett és erősen elszántam magamat.

Andor. Valjon mire, Förgeteg kisasszony?

Leonka. Mindenek előtt arra kérek, ne szólítsatok többé ezen a néven.

Andor. Mit? Nem akarod hallani ezt a gyönyörű nevet, mely annyira illik reád?

Leonka
tul nem
Jenő.

ne illen
Leonka
tanni, t
ban nem

Andor
Hihetel

Jenő (Förgeteg
lág kifor
kaczagna

Leonka
nevetni,
meggon
csufolni
és nem
szüleit é

Andor
teg kisa
Jenő.

kisasszo
Leonka

ti meg le
csufoljat

Andor
kisasszo

Jenő
geteg ki

Andor
Leonka
séges ne

Andor
tettük,
nevedhe

Leonka
Jenő.

név oly
igen jut

Leonka. Eddig talán illett, de már ezentul nem fog rám illeni.

Jenő. Az már furcsa volna. Ugyan miért ne illenék rád többé?

Leonka. Mert nem fogok többé fölpatanni, tombolni, indulatoskodni. Egy általában nem fogok többé haragudni.

Andor (tréfás álmélkodással). Lehetetlen! Hihetetlen! Hallod ezt, Jenő?

Jenő (szintén ugy). Csoda! Eleven csoda! Főrgeteg kisasszony, aki nem tombol! A világ kifordul a sarkaiból. (Mind a ketten kacagnak.)

Leonka (kissé neheztelve). Kár oly nagyon nevetni, mert ez komoly dolog. Nagyon meggondoltam a dolgot s úgy hiszem, nem csufolni való, ha valaki belátja a hibáját és nem akarja többé szomorítani vele jó szüleit és nem éppen nagyon jó testvéreit.

Andor. Igazán szép okoskodás egy Főrgeteg kisasszonytól.

Jenő. Dicséretedre válik, kedves Főrgeteg kisasszony.

Leonka. Ha dicséretemre válik, akkor hát ti meg legelőször is kezdjétek azon, hogy ne csufoljatok többé Főrgeteg kisasszonynak.

Andor. De hát hogy szólítsunk? Gerlicze kisasszonynak?

Jenő. Talán jobb lesz: lecsöndesült Főrgeteg kisasszony.

Andor. Igen, ez jó lesz.

Leonka. Ugy gondolom, van nekem tiszteséges nevem is: Leona; azon szólíthatnátok.

Andor. Ni, biz' igaz a! Szinte el is felejtettük, annyira hozzá szoktattál a másik nevedhez.

Leonka. Majd hozzá szoktok az igazához.

Jenő. Az kissé nehéz lesz. Tudod, a Leona név olyan kedves, szelid hangzású, nem igen jut eszünkbe, mikor téged látunk.

Andor. Az ám. No de ha néha megbotlik a nyelvünk, azért nem fogsz megharagudni, ugy-e?

Jenő. Azt most már nem is teheti, mikor megfogadta, hogy nem lesz többé haragos Főrgeteg kisasszony.

Andor. Persze, persze! De az a kérdés, mikor kezdődik a szelidség és békesség korszaka?

Leonka. Már megkezdődött. Dicsékvés nélkül mondhatom, hogy ma reggel óta nem pöröltem senkivel.

Jenő. No, ennek talán az is az oka, hogy egyedül voltál.

Leonka. Oh nem! Lett volna elég okom megharagudni...

Andor. És nem tetted? Kisértésbe sem estél?

Leonka. Azt nem mondom. De annál nagyobb érdem, hogy mégsem tettem.

Jenő. Már az nagyszerű, igazán nagyszerű! Csak az még a kérdés, hogy meddig fog tartani.

Andor. Az ám! Épp ma tanultunk a latin leczke-órán egy ősi bölcs mondást, mely azt mondja, hogy »naturam si furca expellas, tamen usque recurret«.

Leonka. Azzal én nem törődöm, mit furkál a ti latin bölcseségeitek. Bizonyosan magatok sem értitek.

Jenő. Leszek bátor megmagyarázni, különben még el sem hiszed, hogy tudjuk a latin leczkénket. Az a bölcs régi mondás azt mondja, hogy ha vasvillával üződ is ki valakiből az igazi természetet, mégis csak visszatér az hozzá.

Leonka. No hát ha még annyira kérkedtek is a diák tudományokkal, azért mégsem igaz a ti bölcs mondásotok és én

megmutatom, hogy amit eltökéltem, meg is tartom: akár tetszik nektek, akár nem.

Andor. Oh, nekünk nagyon fog tetszeni. Hiszen az nagyon kellemes lesz, ha kedves hugoskánk nem fog mindjárt pattogni és tombolni, ha kissé tréfálunk és évelődünk vele.

Leonka. Ohó, csakhogy azt már most kikérem! Én szelid és türelmes leszek, de ti se bosszantsatok többet.

Jenő. Vagy úgy! Tehát a mi rovásunkra akarsz a szelid báránka szerepébe beletanulni? Ha mi folyvást a kedvedben járunk, minden szeszélyedet teljesítjük, akkor olyan kegyes leszel, hogy nem haragszol meg, ugy-e?

Andor. Ezt nagyon szépen kifundáltad, hahaha!

Leonka (izgatottan). Hagyjatok békében! Ti igazán gonoszok vagytok. Nem hogy segítenétek, hanem még gunyoltok.

Jenő. Ahá, már haragszol.

Andor. A báránka, galamboeska haragszik!

Leonka (elfojtott indulattal). Nem... nem haragszom; de ha abba nem hagyjátok a csufolódást...

Jenő. Akkor kitör a vihar és visszatér Főrgeteg kisasszony, ugy-e?

Andor. Mit mondtam? »Ha vasvillával üzöd is ki...«

Leonka (indulatosan). Hallgass!

Jenő. Pedig éppen most kezdted bebizonyítani, mennyire igaz, hogy ha vasvillával is...

Leonka (toporzékolva). Elhallgassatok már avval az ostoba vasvillával, mert különben...

Andor (nevetve). Mert különben kitör a főrgeteg és lecsap a mennydörgős menkő, ugy-e?

Jenő (ingerkedve). De csak olyan szelid menkő ugy-e, amely nem haragszik, nem sistereg?

Andor. Jaj de szeretnék ilyen megszelidült menkőt látni, mikor leüt!

Leonka (dühösen arczul üti). No hát itt van, nesze! Adok én nektek vasvillát! Nesze! (Ujra ütni akarja, de Andor elfut.)

Andor (kaczagva fut körül a szobában). Jenő vigyázz! A szelid menkő is ugyan-csak éget!

Jenő Nem lehet az! (Odaáll Leonka elé.) Hiszen csak ártatlan bárány-felhőcskéből pattant ki... Jaj, mily nyájasan haragszik!

Leonka (arczul üti). Pusztulj előlem! (Jenő fut, Leonka mérgesen kergeti hol Jenőt, hol Andort.)

Jenő. Csakugyan főrgeteg! Valóságos veszedelmes főrgeteg! Hahaha!

Andor. Mondtam ugy-e! Jaj nekünk! Jaj jaj! Hahaha!

Harmadik jelenet.

Voltak. — A mama.

A mama (belép). Micsoda zsvaj és fölfordulás ez itt?

Leonka (felig sirva a mamához fut). Oh, kedves mama... Andor és Jenő olyan gonoszak!

A mama. Fiuk, mit bántjátok Leonkát?

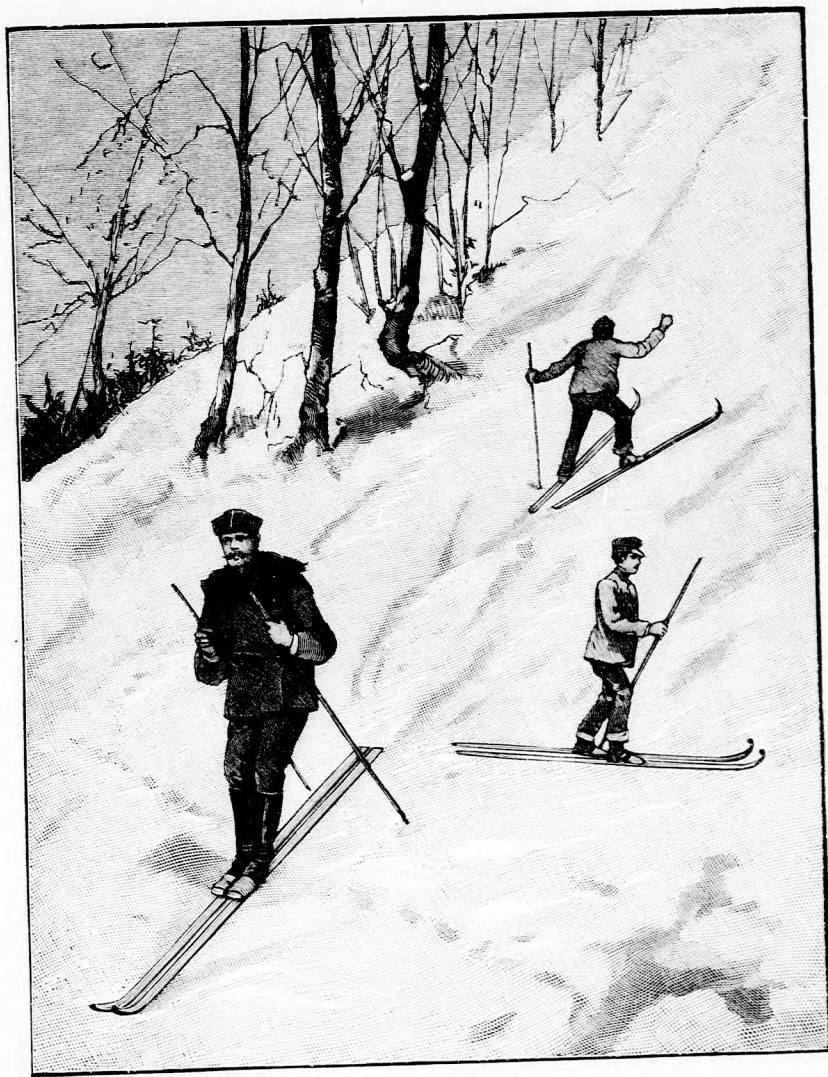
Andor. Dehogy bántjuk, mamácska! Hiszen ő kerget. Meg akar verni!

Jenő. Nem csak akar, de már arczul is ütött.

A mama. Lehetséges-e! Leonka, már megint indulatoskodtál!

Leonka. Oh, mamácskám, én épp az ellenkezőt akartam... Eltökéltem, hogy ezentul már nem fogok heveskedni, szelid

(Folytatása a 70. lapon.)

HÓTALPAKON. Séta a hó tetején. (Lásd a 71. lapon.)

(Folytatás a 68. laphoz.)

és nyájas leszek; de Andor és Jenő mindjárt gunyolni kezdtek valami diák közmondással, hogy vasvillával is hiába üzi ki valaki a természetét... és akkor... akkor...

A mama. És akkor te bebizonyítottad, hogy az a példaszó csakugyan igazat mond. (A fiukhoz.) De ez a ti számotokra nem mentség. Ha Leonka olyan dicséretes eltökéléssel jött elébetek, miért gonyoltátok?

Andor (kissé zavartan). Hát... izé... mikor olyan dicsekedve jelentette be, hogy ő már nem a régi.

A mama. Persze, hogy többet ért volna, ha nem dicsekszik számdékával, hanem megvalósítja, mint az, hogy beszél róla, de másképp cselekszik. De mit gondoltok, mégis ki a hibásabb, hogy most mindjárt bele sült a jó szándékba?

Jenő (őszintén). Igaz kedves mama... mi ingereltük haragra. Én már sajnálom is.

Andor. Magam is. No, bocsáss meg Leonka!

Leonka (kezet nyújtva). Szívesen. (Sóhaj.) De most már magam is azt hiszem, hogy igaz a ti vasvillás diák közmondástok... hiába akarok másféle lenni, mint eddig.

A mama. Tévedsz, kedves leányom. Csak azt nem szabad hinned, hogy a javulás már rögtön meg is történt, ha egyszer elhatározad. Az nem olyan könnyű dolog.

Leonka (sohajta). De mennyire nem! Tapasztaltam.

A mama. De ha nem könnyű, azért nem is lehetetlen. Az szükséges, hogy erős legyen a jó szándék, és ha eleinte néha nem sikerül is, mégis megmaradj a jó eltökélés mellett. Nektek pedig, fiaim, szintén van ebben kötelességetek: mert ha azt lát-

juk, hogy valaki dicséretes dologra törekszik, segíteni köll benne, nem pedig gonyolással nehezíteni jó szándékát.

Jenő. Meg is tesszük, kedves mama. Igazán megdölgdolatlanság volt, amit most elkövettünk

Andor. Az biz' a! Majd rajta leszünk, hogy magunk segítsünk Leonkának a vasvillás diák közmondás megczáfolásában.

A mama. Akkor sikerülni is fog. És ha erős akarattal gyakoroljátok egymás iránt a nyájasságot, szelidséget, kölcsönös engedelkenységet, meglássátok, hogy igaznak fogtok találni egy másik közmondást, mely azt tartja: »a megszokás második természet«. Szokjátok meg a jót s az lesz a természetetek.

ARANY KALÁSZOK.

Mikor valamely kötelességedet végzed: ne gondoldj arra, megdicsérnek-é, látod-e hasznát vagy sem. Végezd a legjobban, amint csak tudod, csupán mert kötelességed. És ne legyen kétséged, hogy a legnagyobb jutalmat így biztosítod magadnak: mindig büszkén emelt homlokkal fogsz mindenkinek szemébe nézni.

*

Aki türelemmel, önuralommal viseli az élet viszontagságait, az csak felényire érzi a bajokat. Mert lelke nyugalma mindjárt megmutatja neki azt is, hol találja meg a vigasztalást.

*

Aki tétlenül, fölhasználatlanul engedi elmúlni ifjuságát, úgy tesz, mint aki ágyban heveri el a szép nyári nap reggelét: elmulasztotta a legszebb időt, melyhez hasonlót a nap nem nyújthat többé.

ÉN VA
Hu
Ó, ug
Nen
Édes
A bor
Ap
Hej

ÉN p
Ra
Igaz
Az
De p
Csak
Me
Ho

Ugy
Az
Bár
El
»Ma
Tied
Ti
N

Igy
S
Hog
H
A cs
Tör
A
Ö

Fesz
A
Egy
M
A f
Jaj
J
Ö

MAGDUSKA.

(Képpel a czimlapon.)

ÉN VAGYOK a Roszsont Ferke
Hugocskája Emmike —
Ó, ugy bánt hogy a bátyámon
Nem fog soha semmi se.
Édes mama sokszor inti —
A borsót a falra hinti;
Apa jól megbünteti —
Hej, de nem használ neki!

Én persze, mint gyöngye lányka,
Rajta ki nem foghatok;
Igazam van bár, ám a vesztés,
Az mindig csak én vagyok.
De panaszra mért is mennék?
Csak a szívem ellen tennék!
Mert el nem felejthetem.
Hogy testvérem s szeretem.

Ugy van: szeretem a vásott,
Az imposztor Ferikét.
Bár ma reggel is rászédett:
El is modhatom, mikép:
»Magda édes, nesze bonbon,
Tied az egész, ha mondom
Tied a nagy katulya,
Nyisd ki hát, s ne légy mulya!«

Igy szól Ferke, a jó Ferke,
S én valónak fogadom.
Hogy teljesen jó utra tért,
Hittem, s nem is tagadom.
A csinos dobozkát veszem.
Török asztalkánkra teszem.
Aztán szépen kibontom —
Özönével lesz bonbon.

Feszegetem, huzogatom
A katulya fedelét,
Egyszerre csak... recss!... azt hittem,
Mindjárt robban szertesztét.
A födele im felpattan...
Jaj!... mi vigyorg rám amottan?...
Jaj Ferikém, Roszsontom,
Ördög ez, és nem bonbon.

Hanem azért — Isten látja
Az én szegény lelkemet! —
Ferikémnek ez a csinyje
Nem boszantott engemet;
S csak azt az egyet kívánnám:
Vajha az én Ferke bátyám
Nagyobbat én ellenem
Ne vétené sohasem!

HÓTALPAKON.

(Képekkel a 72. és 73. lapokon.)

ESIK a hó! Pompásan
esik, holnap szá-
kázunk! mondja
benn a kastély ura.
— Esik a hó!
Pompásan esik,
holnap nagyszerű
hóbabát építünk!
mondják az iskolá-
ból haza térő gye-
rekek.

— Esik a hó! Pompásan esik, holnap
már jó vastag takaró fogja borítani a föl-
det, nem köll félni hogy kifagy a vetés,
mondja a szorgalmas gazda.

És így örül mindenki nálunk mikor télen
jól megered a havazás. Az a rendje, hogy
télen hó legyen. Majd jön a maga idején
a tavasz és akkor eltűnik a hó, kizöldül
a mező, előbuvik az ibolya és akkor csakha-
mar el is feledjük a téli havat.

De nem mindenütt van ez így. Nem
mindenütt örülnek annak, ha megered a hó
és nem is felejtik egyhamar; mert amikor
nálunk már virág nyílik a mezőn, ők még
javában gázolnak a hóban, és alighogy pár
hétre kissé lefogyott a hó, már újra megint
csak folyvást szaporodik és nem lábnyira,
de ölnyire borítja a földet; aki belé süpped,
ki sem vergődik talán soha.

Messze fönn az északi tájakon van Tél
apónak ez az igazi birodalma. Mikor nálunk
még kellemes őszi nap mosolyog, ott ész-
akon már csikorog a fagy és hull a hó.
És amint egyszer hullni kezdett, mintha

soha sem is akarna többé kifogni. Nem enyhül meg télközben az idő annyira, hogy a hó elolvadna és így, mikor új havazás ered meg, a régit még ott találja. Óriási hó-tömegek borítanak el mindent s ott bizony nem igen szánkázhatnak, mert a ló beleveszne a hóba. Meg sem találnák az utat az öles hó alatt. Az ember is nyakig merül el, ha vigyázatlanul mély hó-rétegre lép.

Mégis vígan járnak-kelnek ott az emberek és gyalog szerrel gyorsan eljutnak nagy távolságokra, elkalandoznak hegyenvölgyön át, vadászatnak, elmenni messzi földre, hogy ügyes bajos dolgaikat elintézzék.

Mindezt pedig igen egyszerű módon tudják megtenni. Azzal, hogy hótalpat kötnek a lábuk alá. Ennek a hótalpnak »szki« a neve.

A szki hosszú, keskeny, vékony lécz, melynek az eleje fölfelé hajlik, mint a szánka orra. Az északi táj lakója, ha messzibb utra indul, mindkét lába alá ilyen hótalpat köt és bátran rálép akármilyen magas hórétegre is. A szki legfölből két hüvelyknyire süpped be, biztosan fenntartja az embert.

Ilyen lábbelivel közönséges módon lépe-

getni persze kissé alkalmatlan volna. Nem is lépkednek vele, hanem úgy használják, mint mi a korcsolyát. És épp oly gyorsan lehet is vele végig siklani a fagyos havon, mint korcsolyával a kemény jegen, úgy hogy az ügyes szki-futó fegyvert sem visz

a vadászatra, hanem utól éri a menekülő nyulat és farkós bottal üti le. Rendes kirándulásnál többnyire hosszú, erős botot, kettőt is visznek a kezökben, amire olyankor van szükségök, mikor hólepte hegyoldalról kell lebozsátkozni. A hosszú botokat hátra támasztva, mint valami szánkán szélesebben siklanak le a meredek lejtőn. És a hótalp kitönősen szolgál olyankor is, ha nagy szakadékról kell leugrani. A szki-futónak csak arra van gondja, hogy a hosszú botok segítségével a levegőben egyensúlyban tartsa magát és talpra essék. Ha nagy magasságról ugrott is, a szki csak egy pár hüvelyknyire mélyed

be az alatt elterülő hórétegbe és az utas baj nélkül siklik tovább.

Hogy valaki jól tudja használni a hótalpat, ahhoz persze sok erő és gyakorlat szükséges. De a hosszú tél alatt, mely az északi tájakon nyolcz hónapig is eltart,

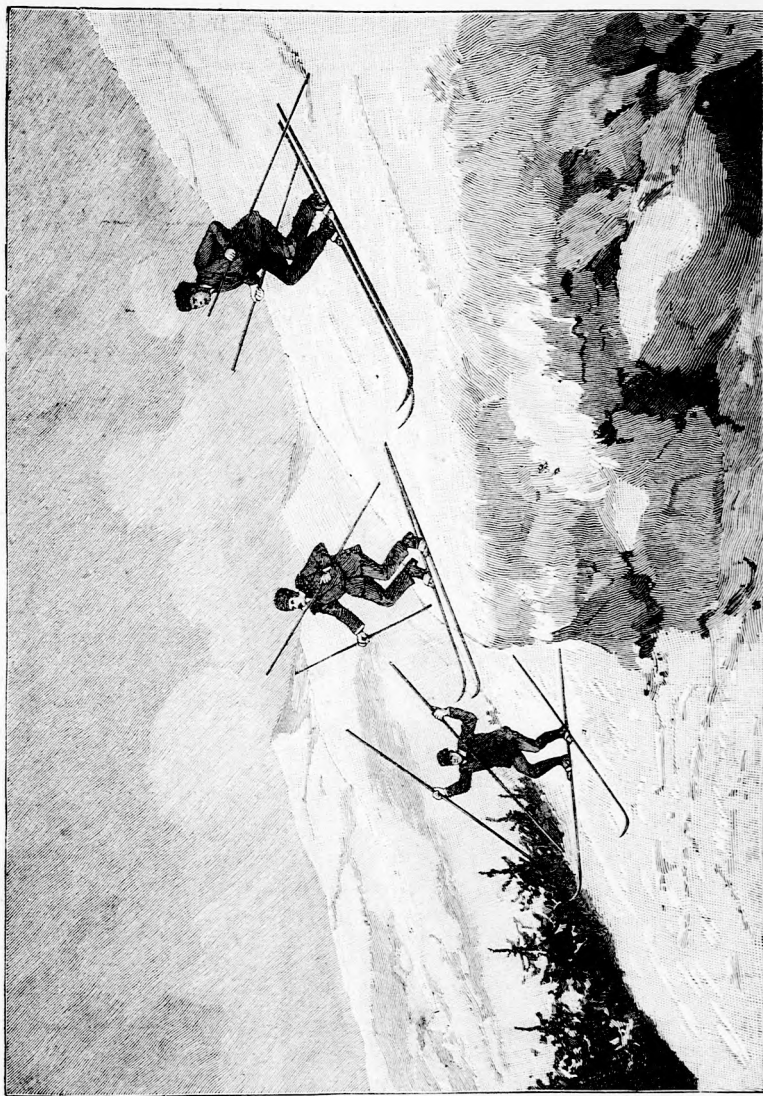
HÓTALPAKON. Vadászat.

van az
bele tanu

A mi s
lyet csak
latságosa

van az embereknek módjuk benne, hogy bele tanuljanak. Még is kezdik már gyer-

mekkorukban, épp mert tudják, hogy nagy szükségök van rá egész életökben.

HÓTALPAKON. Ugrás magasról.

A mi szánkázásunk, kocsolyázásunk, melyet csak szórakozásból üzünk, talán mulatságosabb; de ügyes fiúk kellemes válto-

zatossággé megpróbálhatják a *szki*-futást is. Irja meg nekem, aki megtette.

KITARTÁS.

HARMINCZ esztendővel ezelőtt történt, hogy egy fővárosi gazdag gyároshoz beállított egy mezitlábos, rongyos ruhás fiu és arra kérte, fogadja szolgálatába.

— Nincs itt olyan munka, melyet te végezhetnél, felelé a gyáros.

— Az hallottam, hogy van szükség olyan fiura, akit ide-oda küldözgetnek izennel, levéllel meg portékával.

— No, az igaz. De hát erre sem használhatlak. Csufolnak a gyáramat, de magamat is, ha mezitlábos, rongyos gyerkőcz hordaná szét a leveleket s a portékát.

A fiu bólintott a fejével, mintha azt akarta volna mondani, hogy igaz biz' a, erre nem is gondolt. Aztán köszönt és távozott.

— Szereznem köll egy pár cipőt, mondá magában.

Ez neki nem volt olyan könnyü feladat, mint más gyermeknek, aki szüleitől kapja. Mert ennek a mezitlábos gyerkőcznek nem volt se apja, se anyja, de még rokona sem. Ott őgyelgett az utcákon és itt-ott kapott egy krajczárt vagy egy darab kenyeret, ha valami munkánál segített: kofáknak vinni a kosarat, korcsmába betérő kocsisok helyett vigyázni a lovakra. Sokszor bizony egész nap nem akadt ilyen keresete s ilyenkor éhesen feküdt le valamely zugban, a hova könnyörületes napszámosok éjjelre befogadták.

Hat hét mulva mégis beállított újra a gyároshoz és a lábaira mutatott.

— Kérem alásan, már nem járok mezitláb.

A gyáros hamarjában alig emlékezett a fiura. De aztán eszébe jutott a dolog.

— Sajnálom, fiam, de így sem fogadhatlak fel. Ilyen rongyos kis inasnak nem vehetem hasznát.

A fiu kissé elszomorodott s halkán mondá:

— Persze... persze... tisztességes ruha köllene. Majd utána látok.

Már ez nagyobb feladat volt. De ebbe is bele fogott. És félév mulva megint beállított a gyároshoz, egyszerű, de tisztességes öltözékben. A gyáros most már figyelmessé lett a fiura s jól szemügyre vette. A fiu nagyon vézna, sápadt volt, szinte meglátszott rajta, mennyit éhezett, nélkülözött, hogy azt a tisztességes öltözetet megszerezze.

— Így már felfogadhatlak. De hát lásuk csak, tudsz-e olvasni, írni? Mert ez okvetlenül szükséges; másképp nem tudod elvégezni, amit rád bízok.

A fiu elsápadt.

— Nem tudok olvasni... soha sem jártam iskolába.

— Akkor hát mégsem használhatlak. Igazán sajnálom, fiam, mert látom, hogy iparkodó szegény gyerek vagy.

Elkomolyodva, de éppen nem csüggedten távozott a fiu.

— Meg kell tanulnom olvasni és írni... de hogy? Iskolába nem járhatok... másképp kell módját ejtenem.

És módját ejtette. Talált egy szegény sorsu iskolás fiut, aki vállalkozott rá, hogy megtanítja, de nem ingyen. Koronként hozzon néhány krajczárt vagy egyéb holmit, amit munkájával megkeres. Mert a tudomány nem kerül ingyen.

Egy egész év mult el s a fiu megint csak ott állt ismét a gyáros előtt.

— Kérés és írni.

De má feltűnt a a fiut, s jutott hoz olvasáshoz.

— Felnak. Ennhatik belés tanulni.

Azóta dött aggasés virágzódig és feles jeles férfimezitlábos.

S

ZZEL közlfejtörést s akik még netek kell, ami külön

Mindene olyan hat nek, melyn az utolsó sága, hogy a 13-as szmaradék s

Például 117,260, el 13-mal = 7-tel = 13 elosztva 13

Ezen al szükséges, vetkező áb

— Kérem alásan, tudok már olvasni és írni.

De már ennyi kitartás mégis nagyon feltűnt a gyárosnak. Hosszabban kikérdezte a fiút, s mikor megtudta, hogy ez miképp jutott hozzá a cipőhöz, ruhához, íráshoz-olvasáshoz, szinte csodálkozva nézett rá.

— Felfogadlak. De nem szaladgáló inasnak. Ennyi kitartással talán egyéb is válthatik belőled. A gyárban fogsz dolgozni és tanulni.

Azóta nagy idő mult. A gyárosból törődött aggastyán lett, de a gyár még nagyobb és virágzóbb, mint hajdan. Igazgatója pedig és felerészben tulajdonosa egy mivelt jeles férfiú, aki nem más, mint a hajdani meztlábás, rongyos fiú.

SZÁMTANI JÁTÉK.

EZZEL a számtani játékkal, melyet itt közlök, nem csekély meglepetést és fejtörést szerezhetek olyan pajtásaitoknak, akik még nem ismerik e játékot. De ügyelnetek kell, hogy magatok jól megtanuljátok, ami különben csöppet sem nehéz.

Mindenek előtt tudni kell, hogy minden olyan *hat* számjegyből álló számösszegnek, melynek első három számjegye azonos az utolsó három számjeggyel, az a saját-sága, hogy akár a *7*-es, akár a *11*-es vagy a *13*-as számjegy úgy osztja el, hogy semmi maradék sem marad.

Például: $820,820$ elosztva 7 -tel = $117,260$, elosztva 11 -gyel = $74,620$, elosztva 13 -mal = $63,140$. Vagy: $934,934$ elosztva 7 -tel = $133,562$, elosztva 11 -gyel = $84,994$, elosztva 13 -mal = $71,918$.

Ezen alapul a játék, melyhez még az szükséges, hogy egy darab papirosra a következő ábrát rajzoljuk:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Ez meglévén, így szólok barátomhoz:

— Írj ez ábra három mezejébe, de egymás mellé, hogy üres mező ne maradjon közben, három számjegyet, egészen tetszés szerint. Az üresen maradó három mezőbe én írok három számjegyet és jót állok róla, hogy olyan hat számjegyű számösszeg támad, melyet 7 -tel, 11 -gyel vagy 13 -mal maradék nélkül lehet elosztani.

A bevezetőleg fönnebb elmondott szabályból világos, hogy az üresen maradt mezőket úgy kell betölteni, hogy a hat számjegy közül az első három és az utolsó három egyforma legyen. Vagyis: az *első* mezőn ugyan az a szám legyen, mely a *negyedik*en, aztán a *második*on ugyan az, mely az *ötödik*en s végre a *harmadik*on ugyan az, mely a *hatodik*on.

Ezt tudva, tudjuk már azt is, hogy kell az üresen maradó mezőket betölteni. Ugyanazokat a számokat írom, a melyeket barátom beirt, figyelve a most mondott sorrendre. P. o.

Ha barátom így tölti be az ábrát:

	3	8	5						
--	---	---	---	--	--	--	--	--	--

akkor én így egészítem ki:

5						3	8		
---	--	--	--	--	--	---	---	--	--

tehát a szükséges számot kapom: $538,538$.

Ha barátom ezt írja:

		9	6	1					
--	--	---	---	---	--	--	--	--	--

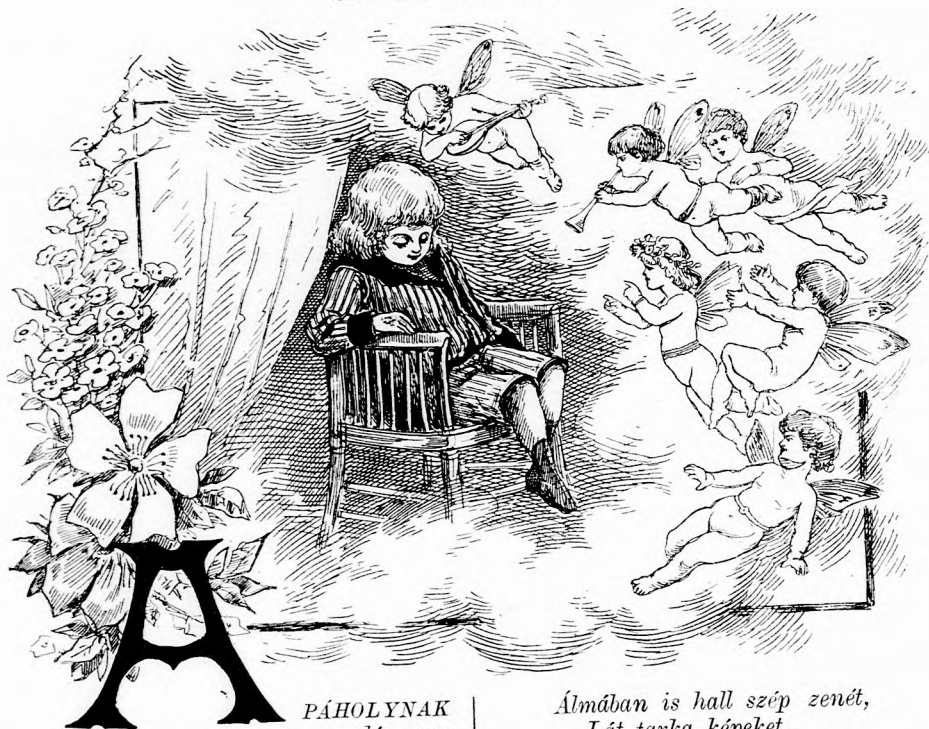
akkor én így egészítem ki:

6	1							9	
---	---	--	--	--	--	--	--	---	--

Ha pedig ő akár az első, akár az utolsó három mezőt írja be, akkor én ugyanazt a három számjegyet egyszerűen ismétlem a másik három mezőben.

Aki nem ismeri a szabályt, annak jó ideig eltart, míg nyitjára jön a fogásnak.

SZINHÁZBAN.

PÁHOLYNAK
vendége van,

Oly boldog valaki!
A mama, papa s Liza közt
A szőke kis Gazsi.

Felszáll a függöny, cseng a dal
S eljátsznak egy mesét
Színes ruhába öltözött
Vig bácsik, nénikék

És taps kél játékok nyomán;
Picziny kacsóival
Tapsol Gazsink is vidoran...
S cseng-bong tovább a dal.

De mire újra zúg a taps,
A lelkes kis gyerek
Ott benn a páholy mélyiben
Mosolyogva — szendereg.

Álmában is hall szép zenét,
Lát tarka képeket,
Pillangó-szárnyu angyalok
Játékain nevet...

S hogy másnap, amint megvirrad
Igy költi Liza fel:
»Mit láttál tegnapi, kis Gazsim?«
— Az álmát mondja el.

Mert mit a színpadon mesélt
A vig színész-sereg,
Azt Gazsi — meg kell vallani —
Nem mind értette meg.

De mit elé varázslanak
Az álom képei,
Azt Gazsi másnap reggelig
El nem felejtheti!

EM i
csal

pinczébe,
bort töltö
nél segít

Az apj
után a se
nem sok
váltig aj
lámpást,
palaczkok
a munka
reményke
jó alkalm

Sokáig
mégis m

Apjának

— Azt

Laczi ur

— Oh

— Kev

biztosít

Elő ve

szokott j

— Igy

keresztül

Alig t

Vad Lac

— Ja

fogsz á

az orrom

hőrpintek

Meg is

a száját

a hordór

— Ig

huzta vé

vonul uj

VAD LACZI A PINCZEBEN.

NEM igen hívta biz oda senki, de mégis csak lement Vad Laczi barátunk a pinczébe, mikor látta, hogy apja oda megy bort töltögetni. Nagyon szeretett az effélenél segíteni.

Az apja egy csöppet sem kívánczozott ez után a segítség után, mert hát rendesen nem sok köszönet volt benne. De Laczi váltig ajálkozott, hogy majd ő tartja a lámpást, vigyáz a csapra, bedugaszolja a palaczkokat, mindjárt jobban fog haladni a munka. No persze, ugy melleleg abban reménykedett, hogy majd sikerül kilesnie a jó alkalmat s bele kóstolhat a jó borocskába.

Sokáig hiába leste az alkalmat, de végre mégis megjött, még jobb, mint remélte. Apjának néhány percze távoznia kellett.

— Aztán békét hagyj a bornak! inté Laczi urfit.

— Oh, nem is nyulok én hozzá.

— Keveset bizom az ígéretedben. Inkább biztositom a bort.

Elő vette a krétát, mellyel a hordókra szokott jelt csinálni.

— Igy ni! Kréta-vonalat huzok a szádon keresztül. Ha bele kóstolsz a borba, ráismerek.

Alig távozott az apa, nagyot nevetett Vad Laczi.

— Jaj apuska, ilyen könnyen ki nem fogsz ám rajtam! Megkrétáztad a számat, az orromtól az államig? Se baj, azért mégis hörpintek egy kis borocskát.

Meg is tette. Aztán még le is törölte a száját és elővette a krétát, melyet apja a hordóra tett.

— Igy ni! Nagyon jól éreztem, hol huzta végig a krétát. Ott lesz ám a fehér vonal ujra.

És végig krétázta a száját, orrától az álláig.

Nem sokára vissza tért az apa s alig pillantotta meg Laczit, szigoruan mondá:

— Ejnye, semmirekellő! Hát mégis hozzá nyultál a borhoz?

— Én? Dehogy nyultam, kedves apám! Hiszen láthatod, hogy a kréta-vonal ott van az ajkamon keresztül.

— Látom és épp abból tudom. Mert én kezembe vettem ugyan a krétát, de csak az ujjam hegyét huztam végig a szádon, nem volt ott kréta-vonal. De te ezt nem tudtad s mikor megszegted tilalmamat, azt hitted ravaszul kibujsz, ha megkrétázod a szádat. Mered-e tagadni?

Vad Laczi ugy elámult furfangja fölsülésén, hogy nem merte tovább tagadni a csinyt. S a kellemes borocska után a kellemetlen nádpálczából kapott kóstolót.

KANÁRI ÉS PINTYŐKE.

— A »Kis Lap« 2-ik színes műmelléklete. —

SZEGRÖL-VÉGRÖL atyafiak, ámbátor ugyancsak messzi esik egymástól igazi hazájok. Hazai ligeteink kedves kis dalosa a pinyőke, míg a kanári távol tengereken tuli szigetről származott hozzánk. De a kalitkában aztán egyformán gyönyörködtek a madárkedvelőt csattogásukkal.

A pinyőke büszkélkedik, hogy az ő ruhája tarkább, pompásabb és hogy ő van itthon, kanári-atyjafia csak afféle vendégművész, idegen.

— Nem vagyok biz' én idegen, feleli a kanári. Az igaz, hogy őseim messzi földről kerültek ide, de már az régen volt, azóta bizony mind a hány kanári itt bujt ki tojás-kájából.

— De nem tudnál itt a szabadban megélni.

— Meg biz' én úgy, mint többi dalos atyánkfiai, kik a téli zord idő elől meleg országokba menekülnek.

— Az ám, csakhogy ti aztán nem is jönnétek vissza. Mi pedig, ha elvándorlunk is néhány hónapra, megint csak vissza térünk.

A pintyökének alkalmasint igaza van. De hát nem lehet a kanáritól nagyon rossz néven venni, ha nálunk csak a meleg szobában, jó tartás mellett érzi jól magát. A földnek egészen más tájáról került ide.

Körülbelül háromszáz esztendeje, hogy egy hajót, mely a tengerentuli Kanári-szigetéről hozott mindenféle portékát, Olaszország partjainál, Elba szigete mellett (keressétek meg a térképen) nagy vihar lepett meg. A földéleten volt egy nagy kalitka is, melyben a hajósok egész csapat apró zöldes-fehér madárkát tartogattak a maguk gyönyörűségére. A madarakat Kanári szigetén vették, mert oly szép madárdalt addig még nem hallottak. A nagy vihar alatt, mely a hajót meglepte, a kalitka felborult, kinyílt s a madarak kiröppentek. Egyik-másik nem birt megküzdeni a viharral, de a legtöbb mégis szerencsésen eljutott a közeli Elba szigetére s a vihar elmúltával vígan csattogott a bokrok közt. Talán fészket is raktak volna, de a lakosok figyelmessékké lettek az addig ott ismeretlen dalos madarakra s mind össze fogdoszták. A kis madarak ezt sem igen bánták, a fogóságban is vígan zengtek, tojásukat raktak, kiköltötték kicsinyeiket és elszaporodtak. És onnan aztán vittek az emberek ilyen kedves dalosokat másfelé is, míg végre most már egész Európában otthon van (de csak a szobában, gondos ápolás mellett) ez a szép madár, mely a nevét attól a szigettől kapta, honnan ide származott.

De a mi dalos kanárink már nagyon különbözik attól az egyszerű zöldes-szürke madárkától, mely háromszáz esztendővel ezelőtt került a tengeren át a mi világrészünkbe. Hosszu időközön át való gondos tenyésztés, ápolással sokkal szebbé lett, tollazata most már mutatósabb, mert gyö-

nyörü arany-sárga. Még a hangja is szépült és erősödött. És nemcsak szép és erős a hangja, hanem a kanári a saját nótáin kívül megtanul idegen nótákat is.

Ha egy kalitkába zárják a pintyökével, akkor csakhamar kitűnik, hogy a kanári a nagyobb művész. Mert a kanári rövid idő múlva pompásan utána zengi a pintyöke füttyét is, oly tökéletesen, hogy maga a pintyöke sem szebben. Ellenben a pintyöke hiába erőlködnek, nem tudná elzengeni a kanári nagyszerű nótáit.

Inkább hát meg sem próbálja.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIV. köt. 3-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Baromfi-udvar.

Helyesen fejtették meg: Hegyessy Jolán, Weisz Eszti, Kisági Ilona, Pósch Ilonka, Bertalan Mariska, Morlin Adorján, Strasser Pali, Tisza Pista, Jurenák Palma, Lázár Antal, Fekete Emma, Szathmáry Karolina és Béla, Váncaza Misike, Sturm Margit, Tenner Elza, Bárkányi Ödön, Krug Mária, Moser Ferencz és Miksa, Szél Piroška, Leikovich Giza és Sándor, Paukovich testvérek, Szontagh Donát és Sándor, Blumenfeld Ármin, Bethlen Éva, Stern Izor, Zsoldos Miklós, Dósa Ilonka, Brust Margit, Moesz Izabella és Ilonka, Rosenthal Ella, Ehrlich Juliska, Kammer Hugó, Árpád, Pirike és Örszike, Fürth Dezső, Mäder testvérek, Marschall Ernő, Badics Elek, Clement Anna és Erna, Buzáth Jolán és Lajos, Alberty Mariska és Emma, Marczali Bözse, Kutas Margit, Markó Árpád, ifj. Isaák Gyula, Gállik testvérek, Lukács József, Barcza Laczika, Müller Erzsi, Harangi Irénke, Uhlig Sarolta, Tóth Gyula, ifj. Murányi Károly, Patai Mariska, Farkas Laczika, Markovits Vili, Hirsch Margit és Lujza, Schreyer Ilona és Irén, (kinek az írása? F. b.) Sárffy Tibor és Alfréd, Volarich Iduska és Imike, Rozs Ilonka, Soós Laura, Szögyény Gábor, Varga Rózsa, Krausz Jenő és Laczi, Fülöp Etelka és Kálmán, Kulín Imre és Rózsika, Francke Kálmán, Forster Tibor, Elsner Margit, a tokaji róm. kath. elemi iskola növendékei, (egy kis gondosabb írás nem ártana. F. b.) Német Pál, Bod Elek, Scheuer Ervin, Dobrovits Margit, Sternthal Bercezi, Bauer Elza, ifj. Desseffy Aristid, Gerde Oszkár, Csipkay Anna és Mária, Molnár Anna és Viktor, Szilasi Emilia, Farkas Jenő, Szatmáry Emma és Vilma (a kiválóképen takaros leveletek külön dicséretet érdemel. F. b.) Faludy Mariska, Kertész Tibor, ifj. Basch

Gyula és Aggr. Matusch és Gyula, H Polgár Julis Edith és M levélkét írtá Erzsike, Ri Magda, Sch Hus, Fáy E Viktor, Ros Waldmann Elma, Fisch mán, Györk Reichart Al gyarosan, s Miklós test Uferbach G és Pali, Pir és Károly. Bezeréj M fejezi ki H haragszom! nek? F. b.) Holub Jenő Laps szerke jed leveleid Zoli, Mikló Szemök Ka írása legye Herzl Anta le. F. b.) K Ella. (nem ros? F. b.) nia, Zsoldo Matild, Pé Ferike és P Ella, Mand Bende Pál, Dezső, Bari Biedermann Jozefina, St Schvanner dek Pista, Jóska és (írásod dic ron Helénk nár Laczik Margit (kir Fresch (?) F. b.) Szal Komócsy Magassy J git, Kárpát kifogásom. Müller Ma Lendvay V

A jutalo ténvén, ny

Gyula és Andi, Szunyogh Bandi, Csathó Kálmán, gr. Matuschka Alfréd és László, Schlésinger Szidi és Gyula, Holliaki Leó, Megyessy Aranka és Iván, Polgár Juliska, Rab Boriska, Varga Sándor, Lánczy Edith és Mariska, König Dénes (mért olyan poczás levélkét irtál? F. b.) Bretschneider Paula, Burián Erzsike, Riesz Kornél, Vuskits Ilona, Malmosi Magda, Schröder Gizi, Zakariás Mariska, Verédy Hus, Fáy Erzi és Pista, Lakatos Gyula, Schönfeld Viktor, Rosenzweig Matild és Jolán, Tormay Béla, Waldmann Jenő, Schwarz Gina, Podmaniczky Elma, Fischl Renée, Szili Irma, Josipovich Kálmán, Györkös Margit, Széll Erzsike, Hajnik Ilonka, Reichart Aladár, Rechnitz Móríz (így van magyarosan, s nem megfordítva amint te irod. F. b.) Miklós testvérek, Végh testvérek, Vadas Zoltán, Uferbach Gizella, Kovács Irénke, Schulz Mariska és Pali, Piroth Margit és Jolán, Imrédy Kálmán és Károly, Fleischmann Rózsa, Mössner Pali, Bezerédj Marianne és Ilonka, (azt a reményét fejezi ki Ilonka hogy nem haragszom. Dehogyan haragszom! Mi értelme van annak a föltevésednek? F. b.) Berger Luíza, Nagy Katinka és Erzsike, Holub Jenő, Murárik Berezi, Zaránd Anna, (a »Kis Lap« szerkesztője *Forgó bácsi*. Más névre ne küldjed leveleidet. F. b.) Berger István, Mattyasovszky Zoli, Miklós Ödön és Elemér, Madocsány Sári, Szemök Katicza és Maricza (máskor a magatok írása legyen F. b.) Dinyés Etelka, Glatz Erik, Herzl Antal, Schmiéd Gusztáv (ügyesen rajzoltad le. F. b.) Kramer Margit, Csanády Margit, Jaulusz Ella, (nem akad kezéd ügyében gyűrtelen papíros? F. b.) Hirschler Jolán, Belák Sarolta és Stefánia, Zsoldos Miklós, Unger Zoltán, Eisenberger Matild, Péchy Lenke, Klugmann Vilmos, Köhler Ferike és Pisti, Fábry Aranka és Erzsébet, Schmidt Ella, Mandel Gyuri, Adriányi Eszter és Jolán, ifj. Bende Pál, Just Krisztina és Ilona, Baumgartner Dezső, Bartal Aurél, Kriesfalussy Zsolt és Mádi (?), Biedermann Friderika (elég *egy k. F. b.*), Biel Jozefina, Stauber Erzsike és Margit, Deutsch Ilonka, Schvanner Gizella, Véghely Dezső és Andor, Benedek Pista, Paulinyi Ernő, Berény Zsófi, Jurenák Jóska és Dezső, Bónis Berta, Lipovniczky Ilona (írásod dicséretet érdemel. F. b.), Poór Elza, Koffron Helénka és Ida, Baum Róza és Miklós, Molnár Laczika, Polgár Ilona, Bayer Feri, Kabdebo Margit (kinek az írása? F. b.), Bauer testvérek, Fresch (?) Ella (vezetéknevedet tisztábban írd ki. F. b.) Szabó Klári, Vancsó Gizi, Simó Tivadar, Komócsy Mary, Patterson Margit és Orsolya, Magassy Jenő és Zoltán, Vancsag Irén, Hidy Margit, Kárpáthy László (olyan *kicsi* segítség ellen nincs kifogásom. F. b.), Simon Olivér, Hiltzmajer Mariska, Müller Margit, Kempiski Alice, Dienes Mariska, Lendvay V. Sarolta, Koreck Iván, Bónis Berta.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörtént, nyertesek lettek: *Buzáth Jolán és Lajos*.

Nagyváradon, kiknek a »Kis Lap« kiadóhivatala a jutalom-könyvet megküldi.

*

A »KIS LAP« XLIII. köt. 26-dik számában közölt Utvesztő megfejtését még beküldték: Gállik testvérek, Stern Sándor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kedves olvasóim! Az *ujjnegyed óta oly tömegesen érkeznek hozzám a ti leveleitek, hogy valamennyire felelnem egyazon számban képtelen vagyok, mivel a „Kis Lap“-otok terét egyéb közlemények számára tartom fenn. Tehát legyetek türellemmel! Valamennyőtök levelének sorát kerítem, mert igazi örömmel foglalkozom veletek külön-külön. — Lánczy Edith és Mariska. Jól esik nekem a szíves megemlékezés, bármikor jöjjön. Köszönöm a kedves levelkét. — Bretschneider Paula. Szívesen fogadlak és tartom a barátságot én is. A kölcsönös hűség édes gyümölcsöt terem. — Csikpay Anna. A szerencsét én nem kormányozhatom. Valamennyien névben *megfejtők ott vagtok a kucsmámban*. S ha most nem kedvezne is a sors: valamelyiknél a hosszú év alatt csak beüt. Köszöntlek. — Szilasi Emilia. A »Kis Lap« csaknem 25 éve áll fenn. Sokatok szülei voltak régebben az én kedves kis olvasóim, mint mostan ti. — Klugmann Vilmos. Leveleden szép az a virágos rajz. De nekem még jobban tetszik a levél, ha gondosan van írva s szépen körül nyírva. — Romeiser Ilona és Feri. A sok számos új olvasó kedviért tettem. De, hogy a régiek is örömet leljék benne, képeket rajzoltattam mellé. — Szunyogh Bandi. Tudtommal nincs több. — Schlésinger festv. A képrejtvényt lemosolva küldeni be, fölösleges, bár az apróka rajz másában örömem tellett. — Miklós Jolán és Tibor. Más alakban bár, de közlöm. A szám-rejtvény kissé nagyon is fogas. Ilyen nehézségekkel, amelyeket már csak gyakorlott számoló küzdhet le, nem szabad kedvt szegnem a kisebbeknek. — gr. Matuschka Alfréd és László. Ha egész szabatosan megírtátok a címet, megláthatjátok, habár csak rajzban is. — Blumenfeld Ármín. Felőled az a hír érkezett hozzám, hogy nem csak tehetséges, de szorgalmas tui is vagy, amit örvendő tudomásul veszek azzal a jó kívánsággal, hogy egésségben is oly gyorsan haladj mint tanulmányaidban. — Bertalan Mariska. Együtt vagyunk, együtt is maradjunk. Isten hozott az én házamba. — Jurenák Pálma. Ha annak a cigarettázó pincsi kutyátnak bekülditek a fotográfiáját, amint éppen eregeti a füstöt: megrajzoltatom és közlöm. Mert az már csakugyan figura kutyácska lehet. — Strasser Pali. A felajánlott hűséget elfogadom és viszonzom. — Szel Piroška. A te nagy örömindnek örülök, s mert sűrűn lesz részed benne, mindig fogunk örülni egymásnak, aminél az ember már csak nem kíván-*

hat jobbat. — **Molnár Anna.** Hát képzelhető-e olvasni szerető gyermek, aki ne vágya elnyerni azt a szép jutalom-könyvet! De mikor a jutalom csak egy, a gyermek meg sok ezer! Am a szerencse forgandó s így az év jártával mindnyájatoknak kedvezhet. — **Lázár Antal.** Testvéri szeretettel majd csak megosztoktok. Irásodat nézve, csodálkozom kis fiu voltodon, mert azokat a sorokat mintha megizmosodott férfi-kéz vetette volna. — **Schönfeld Viktor.** A kiadó hivatalnak nem kell biztató szó; ha van fölös példány, igyekezik a hiányt pótolni. De az ilyen régi mulasztásokat már aligha lehet helyre hozni. — **Lovieser Berta.** Ugy gondolom; Koller tanárnál történt a legújabb fölvetél. Ha a kedvező tavasz ide fölhoz, el ne mulasztd fölkeresni az eredetijét. — **Tenner Elza.** Voltaképen tehát régi barátok vagyunk. Annál jobb. — **Vánca Misi.** Az a jó Ida néni ir még nektek históriákat Roszcsont Ferkéről többet is. — **Lefkovits testv.** Kérdésteke, van-e New-Yorkban magyar iskola, tán megfelelhet valaki a ti olvasó társaitok közül; nekem nincs fölöle tudomásom. — **Szathmáry Péter.** Most értem a te rajzocskádát! Tehát magát a megfejtést is rejtvény alakjában küldted be. Ujabb küldeményedből megrajzoltatom a rébuszt. A versedben pitymallik a tehetőség. Majd ha első sugara föltetszik, küldj megint. A fogadást barátod nyerte meg. — **Lakatos Gyula.** Kérdésedet nem értem meg. Amely elbeszélés a »Kis Lap«-ban kezdődik, az ott is fejeződik be. — **Fáy Erzi és Pista.** Szívesen fogadtam a jó hirt. — **Rosenzweig Matild és Jolán.** A némettel vegyes magyar találós képet már hogy közölhetném? S ha merő tiszta magyar volna is, azt a kis lányt ki ismeri, hogy olvasó társai rátérjenek a neve nyitjára? Ugy-e igazam van? Csak az ügyes rajzocskát dicsérhetem. — **Josipovich Kálmán.** Jaj lelkem fiacskám, nincs annak keresztneve, mint nincs a fának, madárnak. Soha senki nem hallotta annak más nevét. De hát ez nem ok arra, hogy ne szeresd. — **Mihályi Margit.** Az egyik várja a közlést. — **Dorina néni.** Levél megy. — **Uhlig Sarolta.** Hogy szegény Erzsike halála után ismét a »Kis Lap«-hoz szegődtetek, olyan formát érzek, mintha ezzel virágot ültetnénk az áldott leányka sírjára. Lelkesedétek a »Kis Lap«-ról iránt nekem kedves elégtételeimre szolgál. — **Baum Róza és Miklós.** Ha csak sejtem, hogy azon az ajtón belől olyan kedves híveim vannak, bizony benyitottam volna oda. De hát ezt tavasszal majd helyre ütöm, ha a kedvező alkalom ismét arra viszen. — **Szigeti Tibor.** Buzgóságod, hogy csak a tanulás után keresel a »Kis Lap«-ban szórakozást, dicséretre érdemes. — **Lukaics Pálma.** De már most ismerjük egymást, s jó barátok leszünk. — **ifj. Murányi Károly.** Nem fogadhatom el. — **Haidt Margit.** Kissé kusza még a te rejtvényed. — **Steiner Boriska.** Ezt a formát már elnyűttük. Nézd az újabb fajtákat, s azok nyomán szerkeszteszél valamit. Meglásd, sikerülni fog. — **Fülöp**

testvérek. A rég használatos *fivér* és *nővér* szókat bizony keserves már kiküszöbölni. De már elhelyett, hogy »kicsike *nővérkénk*«, csak jobban, magyarul-ban mondtátok volna így: »kicsike *hugocskánk*«. **Bátya, néne, hug, öcs:** ezek az elnevezések a magyar nyelvnek igazi kincsei, melyekhez foghatót más nyelv tán nem is bír. — **Szögyény Gábor.** A »*Pertibi vár*« végett fordulj a *kiadó*-hivatalhoz. Ha jól tudom, a tavalyi kötetben foglaltatik benne, melyet *fele áron* küld meg (1 frt 50 kron) de csakis előfizetőnek. — **Détsy testv.** A két jeltől álló mássalhangzó nem mehet két betűszámba: *sz, cz, ny, ty, ly, gy, cs, zs* csakis *egy* betű jelentenek. Ily értelemben tegyetek újabb kísérletet, mert szerkeszteni rejtvényt tudtok. — **Berger testv.** Az a másik lap bizony nem való gyermeki olvasmánynak. Csak ti maradjatok meg szépen a »Kis Lap« mellett. — **Eibenschütz Aranka.** Kétszeresen jól esik nekem messze Strazburgból a magyar szó. Pedig a nyáron közel jártam ehhez a szép városhoz, melynek remek templomtornyát hajdanában meg is másztam, széttekintve a rajnavideki Elzást termő síkján. A távol idegenben se feledd el magyar voltodat s sziveddel mindig a drága szülőházában légy — **ifj. Bende Pál.** Azt mondja a latin példaszó: a nagyra törekedni is elég; elérni persze nem mindnyájunknak adatott. De azért bizvást reményelem, hogy irásod, mely nem is olyan rossz, megszerzőül, mert törekeddel reá. — **Ünger Zoltán.** Különös véletlen, hogy épp most te következel, akinek irását külön meg köll dícsérnem. — **Détsy Mariska.** A szerencse vak és kereke forog. — **Zsoldos Miklós.** A mutatvány-szám alatt melyiket érted? Tán csak amolyan prospektus volt. Ird meg világosan mit akarsz. Osztályzatod valóban szép, s nagyra lehetsz vele. — **Kerner Jenő.** Megrajzoltatom. — **Patay Sámuel.** Bátran küldheted nyílt lev. lapon is. — **Szabó Klári.** A jutalmat nem csak megígértem, de kitűztem, meg is adtam. Hanem, hogy éppen neked jusson, már az nem rajtam mulik, hanem függ a sorstól. — **Kurzweil Emil.** Jaj, kis barátom! Hiszen arra csak ránéz a czicza és legott kitalálja. Fogsz te még küldeni erősebbet. — **Csanády Margit.** Kisleányi kísérletnek ügyes, és két szó változtatásával, biztatóskép ide is igtatom:

A jégen.

*Sik jégre jöjj velem, Rózsikám,
Repüljünk kéz-kézben, hugocskám;
Ezüst fényt hint a hold az égre,
Csillagok ragyognak a jégre.*

*Istenem, vége van, hívnak már!
Megyünk hát mamácskám, jaj de kár!
Mért is nincs jégből a mi szobánk...
Hogy mindig, de mindig csuszkalnánk.*

Dienes Mariska. Már milyen kérdés: ki lesz-e téve a nyertes neve? Persze hogy ki! S még minden megfejtő neve is. — *Több levélről a jövő számban.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

4 Kanári és pintyöke.

Műmeléklet a »KIS LAP« XLIV. köt. 5-dik számához.